

מלול

אורי

אל

מלול, אורי

אורי, בן הלה ומכלוף, נולד ביום י' באלול תרצ"ד (21.8.1934), בעיר העתיקה בירושלים. בצעירותו למד בחדר "תלמוד ספרדים" בעיר העתיקה ובבגרותו למד בבית-הספר המקצועי "אורט" בירושלים. ילדותו של אורי עברה עליו בסמטאותיה הצרות של העיר העתיקה, שבתוך החומות, שם שיחק והתבגר. בפרוץ מלחמת השחרור קשה היה לו לעכל את העובדה שאותם אנשים אשר אך תמול שלשום היו ידידי הקרובים הפכו בבת אחת לאויביו. אורי היה בר-מצווה כשהחל המצור על הרובע היהודי ויחד עם אביו ואחיו הצטרף לכוחות הלוחמים בעיר הנצורה. כנער צעיר מילא תפקידי רץ ומקשר בין עמדות, ולא פעם נחשף לאש האויב ואך בנס לא נפגע. אחר-כך נפלו אביו ואחיו בשבי הלגיון הירדני, אבל גם כאשר נאלץ ללחום בערביי הענר העתיקה, לא יכול היה להביא את עצמו לכלל שנאת האויב. הוא מילא את חובתו לעמו ולארצו, בלי לטפח שנאה נגד היריב לסכסוך. תמיד היה מסוגל להבין את גישת הצד האחר, וקיבל את המאבק בינו לבינם כאי-הבנה טרגית. הוא ידע מנסינו שאפשר לחיות יפה בדו-קיום ובשלום. לאחר נפילת העיר העתיקה, עקרה משפחתו אל מחוץ לחומות, אך אורי נשאר קשור בכל נימי נפשו לסמטאותיו העקלקלות של הרובע היהודי, ותמיד חלם על היום שהחומות תיפולנה והוא יוכל לשוב ולבקר במקום הולדתו. הוא החל לומד בבית-הספר המקצועי והתגלה כבעל כישרון בעבודת-כפיים. כבר בתקופה שלמד בבית-הספר נהג לצאת ולעבוד במסגרות שונות בשעות החופשה מלימודים. בעלי מקצוע שבחו תמיד את עבודתו ולא יכלו להאמין שהוא עדיין בחזקת תלמיד. אורי ניחן גם בקסם אישי רב וידע להתחבב במהירות על כל אדם שפגש בו. הוא השכיל לטעת בזולת הרגשה של לבביות ונעימות. אנשים אהבו להיות במחיצתו וביתו המה מידידים רבים. אורי אהב בני אדם והיה מוכן תמיד לעזור להם. מעולם לא סירב להיענות לבקשת עזרה והיה מוכן לנטוש כל עיסוק למען חבר שהיה נתון בצרה. רק משפחתו עמדה אצלו למעלה מכל אדם או עיסוק. קשרים מיוחדים במינם שררו בין אורי לבין בני משפחתו, קשרים שיסודם בכבוד, בהערכה ובאהבה הדדיים. מצוות כיבוד אב ואם לא הייתה בעיניו חובה, אלא זכות ותענוג. כיוון שהיה האמצעי בין שלוש אחיותיו ושני אחיו, נהנה מכל העולמות. המבוגרים פנקוהו והצעירים נשמעו לו וקיבלו באהבה את עצותיו ואת הדרכתו. אהבתו השנייה בחשיבותה הייתה האהבה לארץ ישראל ולנופיה. הוא הרבה לטייל ברחבי הארץ ולא היו פינות רבות שלא ביקר בהן.

אורי גויס לצה"ל בסוף פברואר 1952 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות, השתלם בקורס למקצועות השריון ובקורס תותחני טנקים. הוא סיים את הקורס בהצלחה והוצב באחת מיחידות השדה של החיל.

בחום תקופת שירותו הסדיר השתחרר והחל עובד במסגרת "הבריח" בירושלים. לאחר כשלוש שנים החל עובד בבית החרושת "פרידמן" ולבסוף הצליח לפתוח מסגריה עצמאית בשכונת ממילא. בתקופה זר גם נשא לאשה את חברתו חנה וברבות הימים נולדו להם שלושה ילדים. מהלך חייו כולו היה קשור ומעורב במאבק על תקומת ישראל. הוא היה מוותיקי חיל השריון ושירת בו מימיו הראשונים, כשהחיל היה עוד בחיתוליו, ועד למלחמה האחרונה, כשהגיע לשיא שכלולו. עם יחידתו השתתף אורי במלחמת "קדש", במלחמת ששת הימים, ובתעסוקה מבצעית במלחמת ההתשה, ותמיד הצטיין כחייל מצוין וכלוחם מעולה. במלחמת יום הכיפורים לא הספיק אורי להשתתף בקרבות. כהרגלו מיהר להתייצב ביחידתו מיד עם פרוץ הקרבות, ויצא עמה לעבר חזית הדרום. בדרכו לחזית התהפך הטנק שנסע בו, ואורי נהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה ושלושה ילדים, הורים וחמישה אחים ואחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגם סמל.

אורי נולד בשנת 1934 בעיר העתיקה.

13 שנות חייו הראשונות עברו עליו בלימודים "בתלמוד-תורה" ובמשחקים בסמטאות העיר. בבית תמיד הושיט עזרה לאמו הטרודה בעבודות הנקיון והבשול. עם פרוץ מלחמת השחרור השתתף, בהגנת העיר העתיקה בתור קשר בין העמדות של "ההגנה", אך לבסוף כשנאלצו לעזוב את העיר העתיקה, עבר עם משפחתו לגור בשכונת קסמון.

כנער, החל ללמוד את מקצוע המסגרות בבי"ס "אורט", בו התמחה והצליח. בהגיעו לגיל גיוס יצא לשרת בחיל השריון. שוב פרצה מלחמה - מלחמת קדש - ושוב נמצא אורי בחזית. עם שחרורו משרות סדיר יצא לעסוק במקצוע בו התמחה על מנת שיוכל לעזור להוריו וגם לחסוך למסרת שיוליים בארץ וברחבי העולם.

בזמנו הפנוי עסק בשיוליים ברחבי הארץ - אותה אהב מאוד. היה קשור לקבוצת מטיילים ש"חרשו" את הארץ לארכה ולרחבה ואשר קראו לעצמם "12 המרגלים".

בהיותו בגיל 28 החליטו הוא וחברתו להתחתן ולהקים משפחה. בשנים שלאחר מכן נולדו שלושה ילדיו, אותם אהב מכל ולהם היה אב מסור. יחד עם אשתו אהב לשבת ולרקוד תכניות לעתיד ילדיו. אך לרע המזל לא הצליח לראות בממוש תכניותיו, מלחמת יום הכפורים החזירה אותו לשנק הפלדה¹² הוא מצא את מותו.